

var tilsidst bleven ganske sort under Øjnene og skiftevis rød og bleg paa Kinderne. Senere, efterat de andre Gæster var gaaet, havde han set hende staa alene ude ved Terrassens Balustrade og stirre udover Vandet. Det var dengang begyndt at mørkne; og som hun stod der i sin hvide Dragt, luftig som et Drømmesyn, med Skumringens blaa Skygger i Nederdelens Folder og med en svag Guldglans over sit sorte Haar, var han bleven saa betagen af hende, at han — noget paavirket af Middagsbordets Vin, som han endnu var — havde besluttet sig til en dristigere Tilnærmelse. Hun havde ikke hørt det, da han stille nærmede sig over Gruset; men idet hun mærkede ham bag sig, vendte hun sig hastig om og standsede ham med et Lynblik.

»Hvad vil De mig?« sagde hun med sin mest »dronningeagtige« Mine men med tydelig Angst i Stemmen.

Trods sin Overraskelse over dette ubeherskede Udbrud havde Per haft Aandsnærværelse til ihast at finde paa en reddende Udflugt. Idet han rakte hende en Markblomst, som han tilfældigt havde i Haanden, sagde han:

»Undskyld, Frøken! Jeg vilde blot vise Dem et ret mærkeligt Eksempel af Hundetunge, som jeg fandt paa Spasereturen før. . . . Iøvrig,« vedblev han, da hun intet svarede og heller ikke modtog Blomsten, »vilde jeg blot sige Dem Farvel«.